

ГЛАВА ПЕРША

Вісімнадцять років тому

Коли мені було сім, мене прокляв чаклун.

Здається, то було на благодійному балі. Якби не чаклун, цей нічим не відрізнявся б від будь-якого іншого заходу, на які мене брав дідусь. Бальні сукні та смокінги, люстри, що сяють у пишних бальних залах готелю, доки в непомітних кутках грають струнні октети. Формально на цих заходах збирали кошти для різних фондів та ініціатив, підтримуваних багатими і знудьгованими. Насправді ж то були ділові зустрічі. Там виголошували політичну підтримку тому чи іншому кандидатові, визначали й причаровували потенційних спонсорів. Там укладалися ділові угоди, і шлюби у вищих рангах суспільства починалися теж ізвідти — бо що таке шлюб для заможних, як не довічна ділова угода?

Дещо із цього я розуміла навіть у дитинстві, але ніколи не переймалася. Це було життя — принаймні життя

дідуся Лео, — і мені не спадало на думку брати його під сумнів.

До того ж мені подобалося наряджатись у дорогі сукні з воланами, які купував мені дідусь. Подобалося, що дорослі питають моєї думки, або бачити всіх тих вродливих жінок і гарних чоловіків, а найбільше подобалося танцювати з дідусем Лео, який завжди дозволяв наступати собі на черевики й ніколи не забував кружляти мене знов і знов, так, що я уявляла себе казковою принцесою.

А пізно ввечері, коли велике чорне авто забирало нас і відвозило назад до пентгауса на Мангеттені, він дозволяв мені радісно балакати про все, що я бачила й чула, а сам натомість розпитував, хто, що і як саме казав, чи був при цьому задоволений, сумний чи сердитий. Питав, хто з них видавався втомленим, хто розсіяним, а хто бурмотів під носа під час своєї програмної промови. Лише кілька років по тому я збагнула, що дідусь покладався на мене як на свого роду шпигунку, споглядачку, адже з дітьми люди поводяться не так, як із дорослими. Вони втрачають пильність, шепочуться зі своїми друзями, упевнені, що дитина не помітить або не зрозуміє.

Але я помічала. Я від природи була спостережлива, допитлива й готова глибоко вдаватись у дрібні зауваження або жести. І поряд із дідусем Лео я роками відточувала ту природну зброю, перетворюючи її на щось гостре й корисне, щось, що він застосовував на благо партії, а я — заради нього, адже хотіла йому допомогти. Хотіла, щоб він мною пишався. А також тому, що було в цьому щось непереборне. Щось принадне в тому, щоб спостерігати за людьми, розгадувати їх — ніби читаєш книгу і не до кінця розумієш головний сюжетний поворот.

Але того вечора, коли я зустріла чаклуна, усе це було ще попереду. Тієї миті я була захоплена і збуджена тим, що кружляла колами й нишком тягала зайві тарілки з десертом у доброзичливих офіціанток, що підморгували мені. Я досі кружляла, коли дідусь поманив мене до себе, стоячи біля дверей бальної зали. Я вистрибом підбігла до нього, очікуючи зустріти когось із його звичних друзів — спритних ділків із Белтвею чи уїдливих, знудьгованих бізнесменів.

Але побачила когось іншого. *Щось* інше. Високого чоловіка, трохи за двадцять, але з темними, мов воронове крило, очима й тонкими губами, що нагадали мені лихих чародіїв із картинок у моїх дитячих казках. От тільки, на відміну від лихих чародіїв, цей не горбився, спираючись на ціпок, і не носив довгої, у саму підлогу, мантії. Він був в елегантному смокінгу, з гладко виголеним обличчям, а його темне волосся було коротке та охайно зачесане.

Дідусь усміхнувся мені, представляючи нас одне одному.

— Містере Мерліне Різе, хотів би познайомити вас із моєю онучкою Грір. Грір, цей молодий чоловік переїздить сюди з Англії та приєднується до партії як консультант.

До партії. Навіть у мої сім років партія була потужною силою в моєму житті, не менше за будь-яку іншу силу. Гадаю, так трапляється, коли твій дідусь — колишній віцепрезидент. Особливо коли цей колишній віцепрезидент служив у Білому домі при Пенлі Лютері — покійному та шанованому напівбогові партії. Це на нього, Президента Лютера, посилалися в усіх промовах і редакційних статтях, це його ім'я згадували

щоразу, як траплялася криза. Що зробив би Лютер? *Що зробив би Лютер?!*

Містер Мерлін Різ зміряв мене поглядом своїх чорних очей, непроникних у золотавому сьйві бальної зали.

— Здається, тут трохи нудно для дівчинки твого віку, — промовив він, м'яко, але не зовсім. Його слова несли виклик, прихований десь між вивіреними приголосними та прозорими голосними, але я не могла розгадати цей виклик, розрізнити його з-поміж сказаного.

Я дивилася йому в обличчя, коли заговорив дідусь. — Вона моя супутниця, — приязно сказав дідусь Лео, куйовдячи моє волосся. — Мій син із невісткою подорожують за кордоном із гуманітарною місією, тож онука кілька місяців поживе в мене. Дуже вихована. Так, Грір?

— Так, дідусю, — слухняно цвірінькнула я, та коли помітила, як насупилось обличчя Мерліна, всередині щось стиснулося — наче холодний туман огорнув мене і лише мене, повільно висмоктуючи тепло з тіла.

Я опустила погляд на своє взуття, здригаючись і намагаючись не показувати цього. У блискучій лакованій шкірі відбивалося мерехтіння, було видно блиск золоченої стелі, а я дивилася на те мерехтіння, доки Мерлін із дідусем почали обговорювати стратегію проміжних виборів, і намагалась узгодити те, що відчувала, з тим, що знала.

Я відчувала страх — моторошний, до поколювання в шиї, страх, як тоді, коли прокинулась уночі й побачила, що двері моєї шафки відчинені. Але я знала, що я в безпеці, що дідусь Лео вбереже мене, що цей незнайомиць не скривдить мене в залі, повній людей. Ось

тільки я боялася не того, що він обов'язково скривдить або викраде мене. Ні, мене лякали його очі, що впивались у мене, його осуд, що так щільно огорнув мене. Я відчувала, що він знає мене, розуміє, бачить наскрізь — аж до всіх тих випадків, коли я збрехала, схитрувала чи побилася на гральному майданчику. Бачить усі ті ночі, коли не могла заснути, а моя шафка відчинялась, і я надто боялася встати й зачинити її. Всі ті ранки, коли ми з батьком гуляли в лісі за нашим будинком, і всі вечори, коли мати терпляче навчала мене тайцзі¹. Всі ті книжки з казками, які я обожнювала, всі ті скарби, які збирала в маленькій скриньці, захованій під ліжком, усі мої потаємні дитячі мрії та страхи — геть усе. Цей чоловік бачив геть усе.

А коли тебе бачать — по-справжньому *бачать*; — це найжахливіше, що я переживала у своєму житті.

— Лео! — гукнув чоловік за кілька кроків від нас. Він теж належав до партії, і дідусь востаннє скуйовдив моє волосся, жестом підкликаючи чоловіка до себе.

— Хвилинку, містере Різе.

Мерлін поважно кивнув, доки дідусь обернувся поговорити з іншим чоловіком. Я змусила себе ще раз глянути йому у вічі, а тоді миттєво пошкодувала про це. Його очі, усвідомила я зараз, були немов відгороджені, коли він розмовляв із дідусем. Зараз же вони були відкриті й палали чимось дуже схожим на неприязнь.

— Грір Гелловей, — промовив він своїм не зовсім м'яким голосом. Щось схоже на валлійський акцент

¹ Тайцзі, або Тайцзішоань — один із найвідоміших китайських внутрішніх стилів бойових мистецтв. Основна увага приділяється плавним, безперервним рухам і контролю дихання, що дозволяє досягти гармонії тіла та розуму.

пролунало в його словах, наче він утратив контроль як над очима, так і над голосом.

Я глитнула. Не знала, що сказати. Я була дитиною, і моєї дівочої поведінки завжди було достатньо, щоб зачарувати друзів дідуся Лео, — але я відчувала, що зараз мені це не допоможе. Розтопити серце Мерліна Різа я не могла ані усмішками, ані ямочками на щоках, ані кружлянням і дитячими запитаннями.

А потім він опустився переді мною на коліна. Це було рідкістю серед дорослих в оточенні дідуся Лео — навіть жінки з власними дітьми більше полюбляли стояти наді мною й гладити мої біляві кучері, наче я була домашньою тваринкою. Але Мерлін опустився так, що я могла дивитися йому в очі не задираючи шиї, і, попри мій страх, я знала, що це вияв поваги. Мерлін поведився так наче я була варта його часу та уваги, хоч і затьмарених осудом, і я була за це по-своєму вдячна.

Він простягнув руку і взяв мене за підборіддя довгими тонкими пальцями, тримаючи моє обличчя нерухомо, щоб роздивитися.

— Не амбітна, — промовив він, вдивляючись темними очима в моє лице. — Але часто нерозсудлива. Не холодна, але іноді відсторонена. Пристрасна, розумна, мрійлива... і дуже вразлива.

Він похитав головою.

— Як я і думав.

Зі стосів книжок біля мого ліжка я знала, що слова чародія бувають небезпечні. Знала, що не варто говорити до нього, не варто нічого обіцяти, на щось погоджуватися, поступатися, брехати чи ухилитися. Але не втрималась.

— Як ви думали?

Мерлін опустив руку, і його обличчя прорізав щирий жаль.

— Це не можеш бути ти. Пробач, але це просто неможливо.

Страх заступило збентеження.

— Ким я не можу бути?

Мерлін встав, пригладив піджак свого смокінга, явно прийнявши рішення, яким би воно не було.

— Коли настане час, тримай свої поцілунки при собі, — сказав він.

Я не зрозуміла.

— Я нікого не цілую, окрім дідуся Лео, мами й тата.

— Це зараз увесь твій світ. Та коли подорослішаєш, успадкуєш цей світ, — сказав Мерлін, жестом обводячи залу. — Світ, який допоміг створити твій дідусь. І цей світ тримається на волосині, вагаючись між довірою та силою. Могутні люди мусять вирішувати, коли довіряти одне одному, а коли боротись, і такі рішення не завжди ухвалюють розумом. Їх ухвалюють серцем. Ти це розумієш?

— Гадаю, так... — повільно промовила я.

— Грір, один твій поцілунок здатен похитнути цей світ від дружби до гніву. Від миру до війни. Це зруйнує все, що так важко будував твій дідусь, і багато, багато людей постраждають. Ти ж не хочеш, щоб люди страждали, так? Щоб постраждав твій дідусь? Звести нанівець усі його зусилля?

Я рішуче захитала головою.

— Я так і думав. Адже саме це станеться, коли твої губи торкнуться чужих. Запам'ятай мої слова.

Я кивнула, адже ця логіка була близькою мені. Поцілунки мають чарівну силу, всі про це знають. Вони